

Изтръпнали и двамата.

— Чакай, Хитъръ Петърчо, братъ да ни си, недѣй обажда, загинахме!

— Не може, трѣбва да обадя, — тръгналъ Хитъръ Петъръ.

— Стой, бе човѣкъ, — хваналъ го за ржкава Мечо, — недѣй обажда!

— Какво ще ми дадете?

— Е, че да ти дадемъ бурето, — казалъ Голчо.

— Малко е.

— Дай му и пицова! — обърналъ се Голчо къмъ Меча.

Хитъръ Петъръ пакъ не скланялъ.

— Нѣма никому да кажа, ако ми дадете и магаренцето.

Жалко имъ било на дѣдовитѣ Желюви синове, ама нѣмало що и дали му всичкия бащинъ имотъ: магарето, пицова и бурето.

Седналъ Хитъръ Петъръ на магаренцето и поелъ пжтя си, а Голчо и Мечо го изгледали.

Ангелъ Каралийчевъ.

